

Svar:

Ændringen i opgørelse af den såkaldte restrente fra 4 pct. til 1,5 pct. skyldes ikke grundlæggende ændringer i principperne for beregning af fondens kapital eller pensionsydelse, men alene, at nyere undersøgelser har vist, at 4 pct. må skønnes for stort og 1,5 pct. antagelig er rigtigere.

Udgangspunktet for overvejelserne er fortsat, at fondens kapitalafkast sammen med folkepensionsbidragene skal kunne sikre en vækst i pensionerne, der ligger på linie med udviklingen i befolkningens indkomster. Bidragene, der er beregnet som en procentdel af indkomsterne, tilfredsstiller dette vilkår, men for afkastet er sagen noget anderledes.

Normalt antages, at renteindtægten af en kapital skal være tilstrækkelig til at sikre, at inflationen – set over hele lånets løbetid – ikke udhuler afkastets købekraft. Herudover skal der i det lange perspektiv være sikret en realrente, dvs. realindtægt af et udlån. Denne størrelse er naturligvis varierende med inflationstakt og afhængig af, om långivers udlånsplacering f. eks. er mere eller mindre risikobetonet. I redegørelsen fra arbejdsgruppen vedrørende indeksering af pengefordringer (betænkning nr. 732 af december 1974) anslog man imidlertid, at realrenten set over en længere periode ville ligge i intervallet 4–5 pct. p.a., og det er dette skøn, man har taget som udgangspunkt for overvejelserne. Af realrenten skal forlods afsættes en andel af afkastet til opskrivning af kapitalen for at sikre, at afkastet udvikler sig i takt med indkomsterne og dermed sikre en vækst i pensionsydelse svarende til udviklingen i befolkningens realindkomster. Denne vækst er beregningsmæssigt forudsat at udgøre 3 pct. årlig. Tilbage bliver derfor af realrenten på 4–5 pct. (4,5 pct.) en restrente på 1,5 pct., der er til disposition.